

FÖR AV OCH OM UNGA KATOLIKER

SUCKEN

nummer 3, 2011

tema:

JMJ 2011
MADRID

Sucken är en medlemstid- skrift för Riksförbundet Sveriges Unga Katoliker (SUK). Alla registrerade medlemmar över 13 år får Sucken fyra ggr/år.

Suckens material produceras främst av unga katoliker för unga katoliker. Sucken bör inte ses som den Katolska Kyrkans officiella trycksak.

Kontakt:

sucken@suk.se

Redaktör & layout:

Sara Zielinska
08 - 642 38 19

Redaktionsgrupp:

Gustav Ahlman,
Linköping

ISSN 0346-1998

Ansvarig utgivare:

Ravi Elia

Tryck: Exakta Printing,
Hässleholm

Sveriges Unga Katoliker
Box 4007
102 61 Stockholm

Besöksadress:

Skånegatan 65,
Stockholm

Tel: 08 - 641 78 15
Fax: 08 - 556 017 74

www.suk.se

Omslagsbild:

Hanna Grabowska

"Vi har alla ett uppdrag"

Att vara katolik på en Världsunngdomsdag är lätt. Överallt omges man av andra unga katoliker, alla aktiviteter har Kristus som centrum, man firar mässan varje dag osv. Som huvudledare var jag inte där för min egen skull, utan försökte främst se till att allt funkade för alla ungdomar som vi hade med oss, och detta innebar också att jag inte

fick så mycket tid att fördjupa mig i tron - trodde jag. Under resan tänkte jag att det var lite synd att jag inte fick ut mer andligt av VUDen, men när jag kom hem insåg jag jag hade fått otroligt mycket ändå. Även om jag inte hade så

mycket tid för egen bön och under alla aktiviteter hade huvudet fullt med allt praktiskt som skulle komma, så hade jag ändå fått en otrolig nåd under dessa dagar. **Jag hade fått gå i mässan varje dag, jag hade fått lyssna på biskop Anders fantastiska katekes och hade varit del av den otroliga katolska gemenskap som hela Madrid genomsyrades av.**

På planet hem (jag åkte ensam) så började jag träffa folk som inte var katoliker, och det blev så påtagligt

att världen tyvärr inte ser ut som på en Världsunngdomsdag. I ens vardagliga liv är det väldigt mycket svårare att leva som katolik. Överallt försöker samhället att övertyga en om att det är helt andra värden som är de rätta. Folk är inte lika glada, hjälpsamma och givmilda i sin vardag som på en VUD. Jag märkte hur jag själv gick från att försöka hjälpa människorna runt omkring

och utså alla jobbiga småsaker till att börja irritera mig på att folk var långsamma, otrevliga, stod i vägen etc.

Att vara katolik kan aldrig bestå bara i att åka på ungdomsträffar och vara stolt där. **Vi måste alla jobba hårt med att vara "fasta i tron", och varje dag, varje stund, försöka**

leva som kristna. Det är inget som kommer av sig självt, och inget som uppstår bara för att man åker på en VUD. Jag hoppas dock att VUDen sådde ett frö i hjärtat på er som var med, även om ni som jag inte inser det till en början. Ta med er allt ni fått, och dela med er av den kärlek och godhet som genomsyrade Världsunngdomsdagen. Ingen var där bara för sin egen skull, utan vi har alla ett uppdrag att evangelisera vår omgivning. Och hur kan man bättre göra det än att försöka leva så likt Kristus som möjligt? "What would Jesus do?"

Ha det bra!

Alex

VUDgeneral

Innehåll

6

8

18

22

23

- 3. Klippt & Skuret
- 6. Caritas
- 8. VUD MADRID 2011
- 18. Abort är inte en utväg
- 22. Fråga Prästen
- 23. Unga som ber rosenkransen
- 24. SUK behöver din förbön

Insändare

Har du ett önskereportage eller vill du bara skriva av dig?
Skriv och skicka bilder till oss! sucken@suk.se

BERÖM FÖR ARTIKELN

Jag vill bara tacka för ännu ett nummer av Sucken. Framför allt vill jag ge beröm för artikeln om "Att använda nätet rätt". Vi ungdomar behöver se hur tron fungerar i harmoni med dagens moderna samhälle. Super bra tips att ha en bön för inloggning på nätet.

Trevlig sommar!
Linea

Tack för de snälla orden, vi lovar att göra vårt bästa för att du och alla andra läsare ska finna både nytta och nöje med Sucken!
Som tack för insändaren skickas "Hoppets väg-ett evangelium från fängelset", Catholica.

Vänliga hälsningar Sara Zielinska, Redaktör

Chicagos uppblåsbara radband väcker beundran

Bild: www.fronda.pl

Ny evangelisation. Den katolska journalisten Tim Drake har uttryckt sin beundran över ett 23 meter långt gult uppblåsbart radband som flög över staden Chicago under helgen. Han skriver i The National Catholic Register att: ”Man måste fyllas med glädje när man ser några av de inspirerande trosdemonstrationerna som äger rum i Chicago, och som till stor del beror på ungdomar och deras ledare.”

På fredagen den 12 augusti släppte man upp 58 ballonger som formade en gigantisk rosenkrans mot himlen ovanför Chicagos stadscentrum. Ballongrosenkransen var en ide som 20 fantasifulla skolflickor och deras rådgivare kom på under ett katolskt sommarläger. Flickorna bad först rosenkransen framför en abortklinik

i Chicago. De bar sedan rosenkransen genom centrala Chicago medan bilar tutade och åskådare jublade.

Ett två meter långt guldkors hängde från rosenkransen och glittrade i solljuset medan den steg upp mellan höghusen.

Rosenkransen som utgjordes av gula heliumfyllda ballonger med ordet LIFE skrivit på dem, flöt sedan ner över de trafikerade gatorna.

”Det var det vackraste radbandet jag någonsin har sett. Jag gillade hur det flög upp och vilade och sedan flög upp och vilade igen. Det såg så vackert ut med byggnaderna och himlen som bakgrund”, berättade en deltagare till Tim Drake.

SUKs rikskansli flyttar!

I höst ska SUKs kansli flytta från Skånegatan 65 på Söder, till Brunnsgård 4 i Gamla stan i Stockholm.

Caritas, Respekt, KPN, SUK, Justitia et Pax och KID kommer också att flytta dit och detta kommer att bli Stiftets nya pastorala center med namnet Johannes Paulus II:s Pastoralcentrum.

Officiellt kommer centret att invigas den 29 november 2011, men SUK kommer att påbörja sin inflyttning i september.

OBS! Vi kommer i och med flytten att byta våra fasta telefonnummer. Vår box-adress kommer att fungera i c:a ett år till. För mer information www.suk.se

Helige Rafael Arnaiz

Nio helgon var patroner för VUD i Madrid, helige Rafael Arnaiz var en ung man som svarade på Guds kallelse och var inte rädd för lidande eller förnedring. Han avbröt sina arkitekturstudier i Madrid för att gå i kloster. Föddes 1911 i Burgos, Spanien dog efter en lång tids sjukdom i klostret 1938

Känd för: ödmjukhet, konstnärlig talang, lyhördhet, glädje och humor, lusten att leva för att älska Jesus och Maria.

Om du vill imitera helgonet: Svara på Guds röst och överge dig omedelbart i Hans händer.

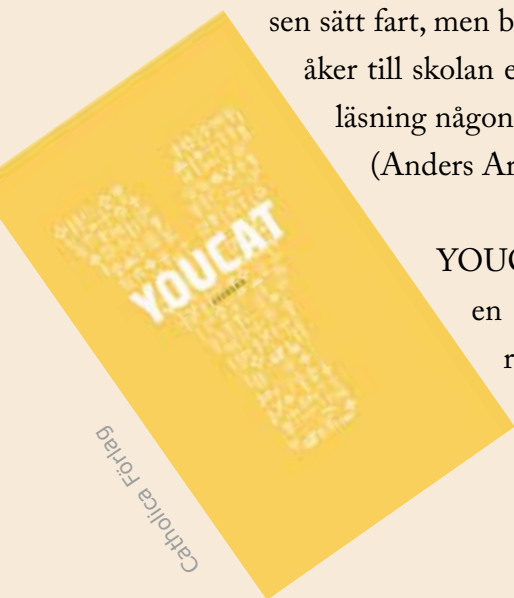
www.madrid11.com/en/camino/saints-and-patrons, wydcentral.org

Youcat på svenska!

Kanske Du gillar body-building? Inte mig emot. Men har Du försökt med soul-building? Här har Du receptet för andlig träning: börja varje dag med en kort bön, typ "Herre, jag offrar min dag till Dig", läs några rader ur evangeliet eller en psaltarpsalm – och sen sätt fart, men bli kvar i Guds närvaro. Upprepa gärna något böneord lite då och då, när Du åker till skolan eller jobbet. Och medan Du studerar eller jobbar också. Ta en liten paus för läsning någon gång emellanåt. Då är katekesen bra att ha till hands.

(Anders Arborelius, biskop av Stockholm)

YOUCAT är Katolska Kyrkans officiella ungdomskatekes och som lanserades på en rad olika språk i samband med Världsunngdomsdagen i Madrid, som ägde rum i augusti i år (2011). Katekesen är framtagen av en grupp ledd av kardinal Christoph Schönborn i samarbete med ungdomar och bygger på "Katolska Kyrkans katekes". För mer info www.catholica.se

Catholica Förlag

Situationen på Afrikas Horn

I Afrika råder det extrem hungersnöd, över tio miljoner människor är drabbade, det är som om hela Sveriges befolkning var konstant hungriga! Tänk dig om alla du kände var sjuka pga bristande vatten och mat? Varenda person du mötte och vart du än vände dig såg du samma sak; nöd, sjukdomar och en extrem torka. Speciellt för Sucken har Caritas Sverige skrivit en artikel om en vanlig somalisk pojke.

Tioårige Abdi har inte sett regn på två år. När han var yngre brukade det regna i hans by i södra Somalia. Då odlade hans föräldrar majs och det fanns vatten i brunnen. Även om Abdis familj var fattig hade de dagligen mat och vatten. De bodde i ett enkelt litet hus. Abdi gick i byns skola. Men när torkan slog till tvingades familjen lämna byn för att leta efter mat och vatten på annat håll.

Situationen i södra Somalia är svår på

flera sätt. Förutom brist på regn som lett till torka, så härjar soldater i regionen. Den begränsade mat som finns i byarna har blivit mycket dyr. De fattiga har inte råd. Dessutom känner sig folk inte trygga, de är rädda för soldaternas attacker.

Abdi och hans familj flydde över gränsen från Somalia till Kenya. Efter flera veckors svår fotvandring kom de fram till ett flyktingläger. I lägret driver katolska kyrkans biståndsorganisation Caritas en hälsoklinik. Där fick de rent vatten, mat med extravitaminer, sjukvård och tält att sova i lägret.

Nu mår Abdi och hans familj lite bättre. Liksom Abdis familj får över 100 000 människor dagligen hjälp av Caritasorganisationer i Kenya, Etiopien och i Somalia. Caritas kan hjälpa de drabbade därför att katoliker från hela världen ger stora och små bidrag till kyrkans hjälpverksamhet.

När torkan slog till tvingades familjen lämna byn

FN anser att torkan är den värsta på 60 år. Över tio miljoner människor i Afrikas Horn behöver akut

hjälp från omvärlden. Hälften bland de behövande är barn. Också vi här i Sverige bidrar med pengar till de drabbade.

Biskop Anders Arborelius har i ett särskilt brev vädjat till alla katoliker att skänka gåvor till Caritas Sveriges pågående insamling för de drabbade människorna i Afrikas Horn. Fram tills nu har katolikerna i Sverige bidragit med ca en miljon kronor. Men det behövs mycket mer för att hjälpa barnen och de andra utsatta att överleva och bygga ny framtid.

Text: Charles Câmara, Biståndschef, Caritas Sverige
Foto: Caritas

Undernäringen bland småbarn undersöks genom att mäta överarmens omkrets

” Jag var
hungrig
och ni gav
mig inget
att äta

Matteus 25;42

Faktaruta

Caritas är den globala katolska kyrkans biståndsorganisation och finns i 164 länder.

Årligen får ca 25 miljoner människor hjälp av Caritas att förbättra sina liv.

Caritas Sverige samarbetar med lokala kyrkor för att nå de mest drabbade människor.

Du kan bidra till Caritas hjälparbete genom att skänka en gåva till stiftets biståndskonto: Bg 5810-1313 eller Pg 317176-6

Bild: Linda Yamba Yamba

Bild: Cecilia Bergman

Bild: Marcela Soto Gonzales

Vi kände att vi alla hörde samman

Flera hundra svenska ungdomar deltog i Världsongdomsdagen i Madrid 11-22 augusti. De första dagarna var vi gäster i ett stift, San Sebastians stift, i Baskien vid den fuktiga men vältempererade atlantkusten. Vi blev väl mottagna även om boende blev mer primitivt än det var meningen. Var och en skulle få bo i en familj men stiftet där nere hade inte lyckats få fram tillräckligt med familjer för deltagarna.

När vi sedan kom till det mycket varma Madrid var biskop Anders katekeser åtföljda av många bikter en mycket stor andlig erfarenhet. När Kristi ställföreträdare, påven Benedikt, som ju inbjudit till Världsongdomsdagen, kom till oss bröt jublet ut och vi kände att vi alla hörde samman kring honom. Vi övernatade i det fria natten innan påven skulle fira den stora högmässan på söndagen. Vädret blev dåligt och vi fick alla uppleva vår litenhet när mycket stark vind och obehagligt hårt regn och intensiv åska nådde oss i vårt rätt så skyddslösa tillstånd däreute på flygfältet Cuatro Vientes. Men vädret blev bättre och två miljoner unga kunde tillsammans med 14 000 präster fira mässan.

Nu återstår att bli helgon.

Fader Morgan

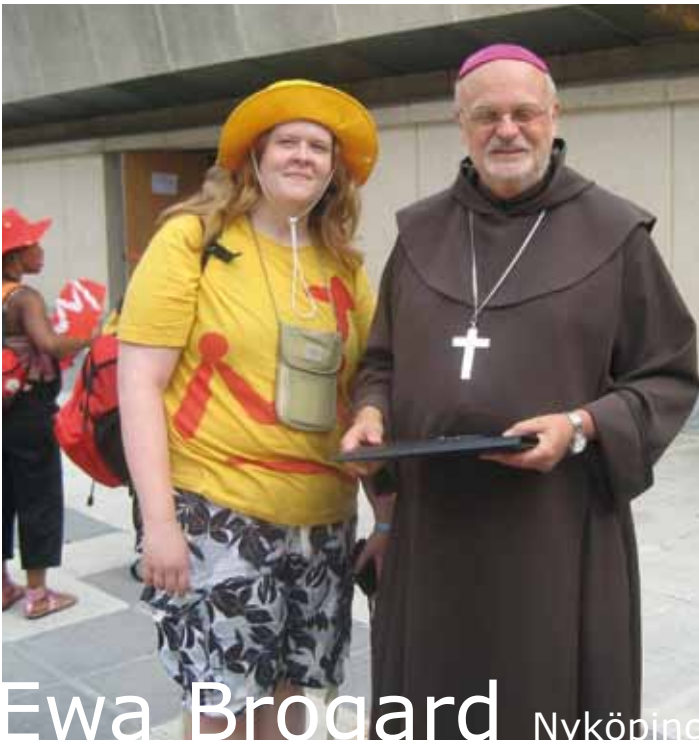

Bild: Ewa Brogard

Bild: Linda Yamba Yamba

Ewa Brogard Nyköping

Kan du med några få meningar beskriva hur det var att första gången delta i en Världsungdomsdag?

Det var en helt fantastisk upplevelse, något jag aldrig kommer glömma för hela mitt liv. Det var så underbart att komma närmare Gud och bli allt starkare i sin tro även om det var nervöst att åka ensam från en stad och inte känna så många.

Lärde du känna några nya vänner under VUD:en?

Svenskar eller kanske några från andra länder?

Ja, jag lärde känna många nya vänner från hela världen, inte enbart Sverige.

Fanns det någon särskild höjdpunkt under resan?

Det var att se San Sebastián och Loyola samt Cuatro Vientos. Även om de var kaos på Cuatro Vientos så var det kul.

Var Världsungdomsdagen bara en kul engångshändelse eller tror du att den kommer få konsekvenser för ditt fortsatta liv i vardagen?

Den kommer få konsekvenser för mitt fortsatta liv i och med att jag har kommit närmare Gud och blivit fastare i min tro som stärker mig i vardagen.

Hur känner du inför att följa med till nästa Världsungdomsdag i Rio de Janeiro om två år?

Det känns som ett lätt val att följa med och att komma ännu närmare Gud då med, samt att visa min lillasyster hur underbart det är. Känns helt underbart att åka igen!

Bild: Linda Yamba Yamba

Text: Gustav Ahlman

”Vi ber med

fötterna på vår

pilgrimsfärd”

En Världsungdomsdag blir till stor del vad man själv gör den till. När så många unga, entusiastiska människor samlas på ett och samma ställe så är det lätt att bara ryckas med i folkvimlet och den allmänna festytan och att det som verkligen är kärnan i Världsungdomsdagen, firandet av vår katolska tro, kommer lite i skymundan. **Så även om höjdpunkten för de flesta deltagarna givetvis är att få se påven med egna ögon under de stora evenemangen, så bör man inte förringa alla mindre aktiviteter vid sidan av. Det är inte sällan i samband med någon av dessa som man verkligen kan få möjlighet att i lugn och ro möta Gud på ett personligt sätt.**

Under de inledande dagarna i San Sebastián fick vi två eftermiddagar på oss att upptäcka staden. Under fredagen deltog jag i en guidad rundtur i stadens kyrkor. Det var fantastiskt att se så många gamla vackra katolska kyrkor – här i Sverige övergick ju alla medeltida kyrkor till Svenska kyrkan vid reformationen. Vi hade även den stora turen att besöka San Sebastián samtidigt som turnén med den heliga Therèse av Jesusbarnets relikier

Utsikt från berget Urgull

drog genom staden. Det var oerhört starkt att få tillbe Jesus i Sakramentet tillsammans med detta så populära och älskade helgon som lovat att be särskilt för missionen och prästernas helgelse.

Men pilgrimsfärd behöver inte bara betyda kyrkbesök, som några av tjejerna i Sydöst-regionen sjöng i en ramsa de komponerade under bussfärden in till Madrid: ”Vi ber med fötterna på vår pilgrimsfärd.” Därför passade det ypperligt att under söndagen bestiga det lilla berget Urgull vid San Sebastián's kust. På toppen av berget upprestes år 1950 en Jesu Hjärta-staty, som påminner om en miniatyr av Jesusstatyn i Rio de Janeiro. Den fantastiska utsikten över staden, bukten och havet blev för mig en stark påminnelse om Guds storhet genom hans skapelse.

Väl inne i Madrid fick jag gång på gång finna mig i att missa flera planerade aktiviteter på grund av långa köer och för att anpassa mig till resten av gruppen, något som blev en mycket nyttig övning i tålmodets och lydnadens dygder. Jag började också förstå att det sätt

Saliga Maria Sagrario av St Aloysius Gonzagas relikier

som gemenskapen i den svenska gruppen stärktes när vi höll ihop mitt bland alla de andra olika nationaliteterna är en av Världsungdomsdagens viktigaste frukter, som hjälper oss att känna samhörighet med varandra hemma i Sverige efter hemkomsten. Under onsdagseftermiddagen då programmet var helt fritt fick jag dock i alla fall möjlighet att ta mig bort från den hektiska stadskärnan till S:ta Annas och S:t Josefs karmelitnunnekloster, där det firades en kvällsmässa till minnet av den saliga Maria Sagra-rio av S:t Aloysius Gonzaga. Hon var priorinna för klostret då hon år 1936 led martyrdöden under det spanska inbördeskriget. Hennes relikier förvaras i kyrkan, och jag fick även med mig ett knippe kort med andragsrelikier att dela ut till mina vänner. **En av bibehållningarna med Världsungdomsdagen är just att lära känna nya, lokala helgon och saliga, samt att be för de sistnämndas kanonisering.**

Efter korsvägsandakten på fredagen skulle vi försöka ta oss till eukaristisk tillbedjan med Franciscan Friars of the Renewal. På grund av folkvimlet och avstängda gator hamnade jag dock istället på en annan eukaris-

tisk tillbedjan med Youth 2000-rörelsen i barockkyrkan San José precis intill Plaza de Cibeles. **Denna stund av tillbedjan vägde helt upp alla andra aktiviteter jag hade planerat men inte kunnat delta i under veckan, och blev också till en påminnelse om att "Människan gör upp många planer, men det är Herrens vilja som sker" (Ords 19:21). Och medan jag stod där på knä inför sakramentet insåg jag vad som verkligen är kärnan i Världsungdomsdagen.** Visst är det stort att

få se påven med egna ögon. Och visst är det inspirerande att se så stora mängder unga katoliker från hela världen på samma gång.

Men ingenting är större än vår Herre Jesus Kristus, närvarande i Altarets Allraheligaste Sakrament, men också i våra bröder och systrar i tron.

Och han är precis lika mycket närvarande hemma i församlingen i Norrköping eller Sundsvall som under Världsungdomsdagen i Madrid. Ibland kan man dock behöva åka bort för att inse att det man letar efter har funnits där hemma hela tiden.

Text: Gustav Ahlman
Bild: Gustav Ahlman

”Jesus...han är precis lika mycket närvarande hemma

Tankar från Cuatro Vientos

Vi har vandrat åtta kilometer till flygfältet Cuatro Vientos, för den avslutande vigilian och morgonmässan med påven. Åtta kilometer i gassande sol och över 40 graders hetta. Vi är alla utmattade och överhettade där vi står i det yrande dammet, så långt bort man kan komma från scenen inne på området.

Det enorma området är sprängfullt av pilgrimer, och vi har inte blivit insläppta på vår reserverade inhägnad. Istället har vi börjat slå läger på en bit asfaltsväg vid den södra ingången.

Tack och lov har solen gått i moln. Men himlen blir mörkare och mörkare. Det ser ut som om ett oväder är på väg. Hur skall det gå? Här finns ingenstans att ta skydd. Alla har lämnat regnkläder hemma, i tron att det fina vädret skall hålla i sig. Jag lägger mig på min luftmadrass, stirrar upp i himlen och ber: "Jesus, Maria, låt ovädet dra förbi – låt oss inte fastna här i regn och rusk."

Solen börjar gå ner, och vi känner de första regndropparna. Det är fortfarande varmt, men vinden tilltar mer och mer. Snart ser vi enorma blixtar i molnen söder om oss. Det visar sig att många ur den svenska gruppen inte ens har blivit insläppta på själva området. De står

utanför, utan tillgång till de matkassar som vi fått på området. Vad är det här för organisation? Har de släppt in vem som helst under dagen? Hur är det då med säkerheten på området?

Nu ökar vinden kraftigt. Stormen är här. Regnet pisgar in rakt från sidan, där vi står helt oskyddade. Åskan mullrar och folk försöker krasa ihop de regnskydd de kan hitta: sovsäckar, liggunderlag, varandra. En tjej ur gruppen försöker få kontakt med sin bror som är på andra sidan stängslet. Jag går bort för att se om jag kan hjälpa.

Plötsligt sliter vinden tag i en enorm aluminiumställning som står över ingången, och vräker den över ända. Folk grips av panik, skriker, står som förlamade eller springer mot ställningen. Vi tänker alla samma sak: Hur många är fast under ställningen? Hur många har dött?

Medan stormen fortsätter att vina, rusar poliser och funktionärer till platsen. De motar bort pilgrimerna och bildar kedja runt ställningen. Snart sprids budskapet: ingen skadad. Är det sant? Stormen viner fortfarande, men börjar kanske bedarra något. Tack och lov håller värmen i sig. Min enda tanke är: vi måste härifrån.

Många är skrärade och ber oss ledare att få lämna flygfältet. Vad skall vi göra? Vi samlar ledarna för en snabb överläggning. Oklart hur vi skall göra. Vi avvaktar och försöker samla alla från den svenska gruppen, som vi vet finns utspridda i närheten. Jag fortsätter be, och ser att andra ledare gör detsamma.

Vi känner oss extremt maktlösa, och har vi inte bett om Guds hjälp tidigare under resan, så gör vi det nu. Vi försöker behålla lugnet och hjälpa dem som är oroliga och utan skydd för regnet. Beskedet kommer: vi stannar. Det är inte rimligt att samla alla och lämna området, bland två miljoner pilgrimer. Och vart skall vi ta vägen?

Gradvis avtar både vinden och regnet. Några småskurar, men vi torkar snabbt i den ihärdiga värmen. Det är säkert över 30 grader, fast klockan närmar sig elva på kvällen. Vi lyckas till slut samla ihop de utspridda svenskarna inom ett område. Men många är fortfarande utanför. Vigilian är över. Eller fortsätter den? Ingen vet. Bildskärmar och högtalare har slutat funka och vi är kanske en kilometer från scenen.

Utmattade rullar vi ut våra liggunderlag och madrasser. Jag lägger mig i utkanten av en landningsbana. Det är varmt och torrt, och jag lyckas somna trots sambatrummorna som aldrig vill sluta. Men innan jag somnar fylls mina tankar av tacksamhet:

Vi fick inte uppleva vigilian med påven riktigt som vi tänkt oss. Men vi fick en annan erfarenhet, som påminner om hur människor kämpar för sitt liv världen över varje dag; utan bekvämligheter, i utsatthet och maktlöshet; utstötta, avvisade, fråntagna det som är deras rättigheter. Vi fick uppleva lite av den verklighet som Gud gjorde till sin, när han blev en av oss.

I Jesu liv ser vi var Gud väljer att bosätta sig: inte i palatsen och de trendiga kaffebaren, utan bland de utstötta och lidande.

Tack Gud, för att ingen skadades eller dog i olyckan. Tack för att vi lyckades hålla ihop och fatta rätt beslut. Tack för att ovädret kom relativt tidigt och för att det drog förbi (jag blev bönhörd!). Tack för att du var med oss, bar oss och skyd-

dade oss. Tack för att du påminde oss om hur små vi är, och hur beroende vi är av dig – alltid. Hjälp oss att söka din närhet varje dag, att inte vänta tills katastrofen är över oss.

Bild: Marcela Soto Gonzales

Text: Kristoffer Mauritzson

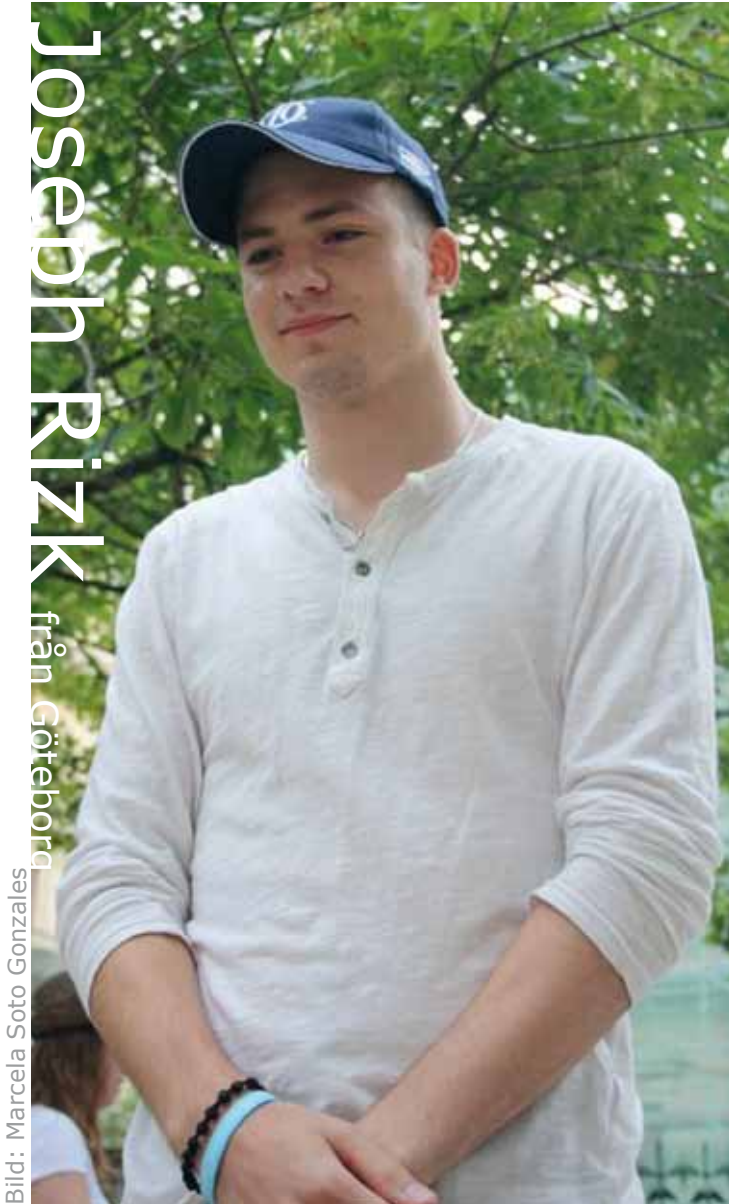

Bild: Marcela Soto Gonzales

Joseph Rizk

från Göteborg

Vad tyckte du var höjdpunkterna under Världsungdomsdagen?

Katekesundervisningarna med biskopen var fantastiska!

Pilgrimsvandringen som vi gick tycker jag också var en höjdpunkt. När vi blev klara med rosenkransen och började sjunga *Salve Regina*, då hoppade pilgrimer från andra nationer in och sjung med. Det var mycket roligt. Mängden folk gjorde mig glad, men det som gjorde mig ännu gladare var att de unga katolikerna jag lyckades få kontakt med verkade mycket troende och ivriga inför framtiden.

Hittade du några intressanta aktiviteter att delta i utöver de stora gudstjänsterna med påven?

Ja, jag deltog i en livlig och gripande föreläsning som hölls av Christopher West som handlade om *The Theo-*

logy of the Body. Han beskrev hur mannens och kvinnans kärlek tillvarandra i äktenskapet visar på kärleken mellan Gud och människan. Det är som om ett gift pars kärlek är en typologi av Guds kärlek till människan. Typologi är ett begrepp som används inom Bibelskunskap då en riktig händelse under Gamla testamentets tid även pekar på Kristus i det Nya testamentet. Många har uppfattningen att Kyrkan förespråkar – som han kallar det – ”att svälta” när det gäller sexualiteten, medan världen förespråkar ”fast food”-alternativet. När människor ser dessa alternativ så väljer de självklart ”fast food”. Men Kyrkan visar på en tredje väg som människor inte har öppnat ögonen för där sexualiteten upphöjs och värderas som något av det vackraste i världen, just på grund av att den påvisar Guds kärlek till människan. Han nämnde även om och om igen att kroppen är något fantastiskt och ingenting dåligt eller negativt. Jesus räddade oss ju genom sitt kött/sin kropp och ger bok-

Att se på sin nästa med Jesu blick

stavligen ut sin kropp ständigt till dem som vill tillhöra honom genom eukaristin. Han sade också att sexualiteten är något mycket vackert men som totalt missbrukas genom pornografi, samkönade äktenskap osv.

Fanns det någonting i biskopens katekesserie som du särskilt kommer ta till dig och försöka praktisera i vardagen?

Vår biskop Anders hade tre katekestillfällen och varje tillfälle hade var sin teologisk dygd som centrum för undervisningen: tro, hopp och kärlek. Biskopen uppmanade oss till att bli mer rotade i tron och våga vara mer öppen när det gäller att berätta om den för våra kompisar. Han påpekade att vi kanske har en vän som endast kan lära känna Gud genom just oss. Vi måste alltså både studera och fördjupa oss själva i vår tro men även våga berätta om den. Men att leva ut vår tro är viktigare – bara den lilla akten att le mot folk gör stora skillnader. Att se på sin nästa med Jesu blick är något jag skall försöka bli bättre på!

Text: Gustav Ahlman

Björn Gabriel Larsson från Järfälla

Hur tyckte du att Världsungdomsdagen i Madrid var jämfört med Sydney?

VUD:en i Spanien var det ju mera människor på och det var ju trevligt på det sättet att man fick träffa flera än i Australien, samtidigt kändes det nog som att man blev en mera sammansatt grupp i Australien. Tyvärr var ju inte Spanien lika organiserat som Australien och som icke-spansktalande gav ju Australien mera. Men en VUD är ju alltid en VUD och jag ångrar ju inte att jag åkte.

Fanns det något särskilt minnesvärt ögonblick under resan som du kan dela med dig av?

När man på vigilian inför avslutningsmässan talade om att vi hade önskat oss regn och nu fick vi det. Även Youth 2000-tillbedjan och en pop-/rockkonsert med kristna låtar som vi var på, väldigt rörande båda delarna. Sedan har vi ju självfallet alla djupa samtal om tron med folk i SUK-gruppen, alltid trevligt att få nya perspektiv och fördjupning.

Text: Gustav Ahlman

Vi behöver mod!

Fick du några nya insikter i temat "Rotade och uppbyggda i Kristus Jesus, fasta i tron" genom biskopens och påvens undervisning?

Vet tyvärr inte vad påven sade riktigt förutom vissa små delar då det mesta inte var på något språk jag förstod. Men biskopens katekes gav bra insikter, jag kom att tänka mera på detta med likgiltigheten inför tron som finns i Sverige, som kanske är värre än det hat som vissa har mot religiös tro.

Hur tror du att dina upplevelser under VUD:en kommer påverka ditt fortsatta liv som ung katolik i Sverige?

Jag hoppas och tror att det gett mig viss styrka att kanske bättre stå upp för min kristna tro utan att för den delen vara påträngande. Exempelvis frågade min chef mig om min Spanienstelse och då berättade jag om att jag varit på Världsungdomsdagarna som Katolska Kyrkan anordnar trots att jag funderade på att dölja detta först. Vi behöver mod att stå upp för vår kristna tro men samtidigt kärlek att visa att det inte innebär det som våra belackare vill göra tron till.

Abort är inte en utväg

Sucken ger sig ut till Respekt för att tala om abort, varför det är fel och vad man ska göra när man sitter där med ett positivt graviditetstest. Det är en solig sensommardag i Stockholm och man känner på den lätt kyliga vinden att hösten är nära. Helena D'Arcy är en varm och jordnära kvinna som talar öppet och ärligt om mycket svåra frågor. Hon tycker sig inte sitta inne med de "rätta" svaren men vill att man verkligen ska ta upp i debatt det som är jobbigt och prata om det, inte sopa saker under mattan och låtsas att det inte finns.

Bild: Sara Ziehlenska

Är det alltid fel med abort?
Att gå in och aktivt döda ett ofött barn är alltid fel, ja.

Då kvinnans liv är i fara?

Vid direkt livsfara, ex livmodercancer, gör man ett ingrepp där hela livmodern opereras bort och som en konsekvens av det ingreppet dör barnet. Syftet är då att rädda modern, inte att döda barnet. I svåra fall som dessa är det ändå upp till kvinnan och hennes make/partner att bestämma sig för hur de vill göra. Vissa kvinnor som får cancerbesked under graviditeten (inte bara katoliker) bestämmer sig för att fortsätta med graviditeten och inte påbörja den cellgiftsbehandling som behövs, eftersom det medför stor fara för det ofödda barnet. De väntar tills efter barnet är fött. Utfallet är olika men, det är en risk de

är beredda att ta.

Våldtäkt?

Detta är mycket vanlig fråga, vad vi ska vara medvetna om är att det är en mycket liten del av alla graviditeter som är ett resultat av en våldtäkt. Sverige har ingen statistik på det, men i Tyskland är det 0,2 promille av alla aborter som sker våldtäkt. Alltså en abort på 5 000. En annan missuppfattning är att våldtäktsmannen är en gubbe i busken, där det i de flesta fallen är någon ur kvinnans närmaste omgivning.

Vi menar att ett barn som kommit till genom våldtäkt har precis samma människovärde som du och jag; barnet har inte gjort något brott. Att göra abort gör inte övergreppet ogjort, mildrar det inte och hjälper inte till i läkeprocessen. Tvärtom

det kan vara ett stort hinder i läkeprocessen då kvinnan får ytterligare en traumatisk upplevelse att bearbeta. För abort kan för vissa kvinnor (och män!) vara en traumatisk upplevelse som behöver bearbetas. I många länder talar man öppet om detta, det s.k. post-abort-syndromet.

Vad ska man göra om man blir "oavsiktligt" gravid?

Bryta normer. I dagens samhälle ska man enligt normen ha stabil inkomst, vara över 30 år och i ett stabilt förhållande om man ska vara redo att få barn. Det är inget fel, men om man väljer att få eller behålla ett barn som ung/våldtagen/ensamstående (oavsett anledning) blir man oftast oerhört motarbetad. Vilket är en stor paradox då vi idag uppmanas att bryta normer mot allt.

Även de som anser sig vara politisk korrekta och supertoleranta är oftast inte särskilt toleranta om någon ur denna grupp av kvinnor beslutar sig för att fortsätta med sin graviditet, då de kan inte förstå dessa kvinnors val.

Man ska inte heller tro att man är ensam, det finns hjälp att få. Man måste bara ta steget och våga be om hjälp. Nio månader är en lång tid, det är inte en slump att vi har den tiden på oss för en graviditet. En oönskad graviditet blir sällan ett oönskat barn. Det är inte ovanligt att familjer som har kritiserat och tittat snett på en ung kvinnas graviditet blir helt till sig när barnet väl kommer och älskar det över allt annat!

Man ska inte ge upp, och det är sällan det blir så hemskt som man först tror. Även gifta par blir oavsiktligt gravida och kan bli chockade och kan tvivla. Men i mitt arbete har jag hittills inte träffat på någon som har ångrat att de valde att föda sitt barn, även de som blivit gravida efter våldtäkt.

Det finns många par idag som har väldigt svårt att få barn på naturlig väg och lägger ner stora pengar på fertilitetsbehandlingar, samtidigt som det är långa adoptionsköer. Att välja att behålla sitt barn för att sedan adoptera bort det är ett alternativ som det pratas lite om, och framför man det som ett seriöst alternativt till abort blir man inte tagen på allvar.

Att fullborda en oönskad graviditet ses som en utdragen känslomässig tortyr av många.

Ge Gud en chans!

Som jag sade förut, så är nio månader lång tid, och min erfarenhet är, att mycket som verkar helt oöverstigit ofta går att lösa under den tiden. Snarare tycker jag det är viktigt att tänka på tiden - resten av

livet - efter aborten. Man kan aldrig få tillbaka ett aborterat barn, hur många barn man eventuellt sedan får. De men som ofta stannar kvar i kvinnans (och mannens) själar kan vara oerhört svåra att läka.

Om man får reda på att barnet har en grav funktionsnedsättning? Eller om man vet att barnet kommer att tillbringa sitt liv på sjukhus och aldrig kommer att få ett "normalt" liv. Vissa menar att nästan ännu mer ok att göra abort jämfört med barn som blivit till under en våldtäkt.

Det är verkligen en jätte jättesvår fråga. Men man ska komma ihåg att inte alla prognoser och diagnoser som görs under en graviditet är korrekta. I flera fall talar man om abort för att det finns en risk för en funktionsnedsättning eller kromosomavvikelse, och en risk är just en

risk – inte ett definitivt besked. I många fall föds barnen fullt friska. Men självklart föds det även svårt sjuka barn. Jag menar att vi måste se över vårt förhållningssätt till lidande. I vår kultur vill vi att lidandet ska försvinna och är rädda för lidande. Vi glömmar lätt bort att det var genom lidandet som uppståndelsen skedde. Så är det även med många familjer där ett barn med särskilda behov föds. Ofta talar föräldrarna om hur deras liv, trots alla svåra utmaningar, förändras till det bättre. Barnen som behöver stöd GER något som man kan inte köpa eller nå utan att genomgå ett visst lidande. Efter chocken och sorgen kommer en stor omvärdering av livet, och när frågan ställs på sin spets "vad är viktigt i livet?" spelar dessa barn en oerhört stor roll. Men man måste ge detta en chans. Ge Gud en chans.

Sedan finns det alla dem som väljer att föda ett barn som man redan under graviditeten vet har en svår sjukdom eller kommer att överleva endast en liten tid. Det finns många exempel på föräldrar som trots mycket svåra diagnoser väljer att föda barnet för att i alla fall ge det en chans. För föräldrarna tror jag det är en oerhörd skillnad på att föda fram barnet och få hålla om det

Bild: Respekt

och säga adjö – även om det kanske inte ens överlever förlossningen – jämfört med att göra en abort och veta, att barnet dog genom en aktiv handling man själv medverkat till och att man aldrig gav barnet en chans.

Men kvinnans rätt till sin egen kropp?

Låt oss se det som det egentligen är. Barnet som kvinnan bär i sin kropp har en helt egen genetiska profil och har ofta en annan blodgrupp än mamman. Att kvinnans kropp inte stöter bort barnet utan låter det växa och ger det näring är ett stort fenomen. Ingen biolog skulle gå med på påståendet att barnet är en del av kvinnans kropp eller att det inte är ett liv. Det är en gäst i hennes kropp. Värt att nämna är att barn som aborteras efter 12 veckor in i graviditeten alltid kremeras och sedan begravas i en minneslund eller på en särskild gravplats. Så gör man inte med amputerade eller bortopererade kroppsdelar.

Lagen om fri abort får varmt stöd av feminister, och hela abort-

Nio månader är en lång tid, mycket kan hända

frågan har blivit en kvinnofråga. Varför har det blivit så?

Till stor del för att man endast pratar om kvinnans rätt till sin egen kropp. Man har när det gäller abort strukit pappans ansvar och eventuella vilja helt från bilden. Det paradoxala är dock, att om kvinnan bestämmer sig för att behålla barnet, så finns det ett stort tryck på att pappan ska vara delaktig och närvarande på ultraljudsundersökningar och förlossning och ta sin del av ansvaret för förskoleinskolning och planering av barnmatsinköp. Man kan nästan

tala om ett normativt tvång för pappan att ta ut halva föräldradigheten, men han anses inte få vara med och bestämma om barnets ska få leva eller inte. Detta är en samhällsfråga, och

samhället måste börja stötta de kvinnor och par som vill ta emot ett barn som inte passar in i den gängse bilden. Det behövs fler resurser för unga kvinnor, som idag t.ex. endast har rätt till den lägsta föräldrapenningen, så att de ska kunna göra valet att behålla sitt barn. I dag är det nästan ekonomiskt omöjligt att få barn om man inte har en fast inkomst innan man blir gravid. Abort är en lösning för samhället på kort sikt, de psykiska, och ibland fysiska, men som kvarstår får sedan hela samhället betala mycket mer för än för en abort.

Vilka psykiska men finns det och vad är post-abort-syndrom egent-

ligen?

I Sverige talar man inte om det speciellt mycket och i debatter kommer det praktiskt taget aldrig upp, men det finns många studier och ännu fler vittnesbörd från kvinnor och män som ger mycket starka berättelser om vad som händer med deras liv efter aborten. För vissa är det svårt att återgå till sitt gamla liv efter en utförd abort. Större risk för ångest, depression, missbruk, förhållanden som tar slut och komplikationer vid senare graviditeter är några av konsekvenserna av abort. Det finns även en stor andlig aspekt som aldrig tas upp; det att relationer mellan syskon och barn-förälder kan bli fyllda med en känsla av osäkerhet och ångest. (Många av studierna finns på Respekts hemsida www.respektivet.nu. Red.anm.)

Att vara ensam katolik i klassen är inte ovanligt. Att dåstå upp för kyrkans syn på livets början räknas av några som "socialt självmord". Har vi några vinnande argument vi katoliker kan triumfera med?

Fakta, fakta och fakta. Försök få en helhetsbild av vad som händer livets början genom att studera fakta. Läs studier, artiklar, prata med folk som inte tycker som alla andra och ställ frågor till dom som tycker inte att abort är en självklarhet. Tro inte på allt du hör; det finns många osanningar som förs fram i debatten, och mycket lämnas osagt Vill du ha argument eller behöver hjälp – titta på Respekts hemsida eller ring, maila eller sms:a oss!

Text: Sara Zielinska

Vad är respekt?

Respekt är en katolsk rörelse, som arbetar för att främja det mänskliga livets okränkbarhet från konception fram till naturlig död.

För mer info gå in på www.respektlivet.nu

Bild: Marcela Soto Gonzales

Helena D'Arcy
ordförande i Respekt

Jourlinjen

020-462 662
jourtelefon@respektlivet.nu
SMS 073-079 27 24
Du kan vara anonym!

Bild: "Havande ModerMaria" Sara Zielinska

Moder Maria planerade inte sin graviditet, hon var inte ens gift! Att bli havande i dåtidens Palestina var en oerhört stor risk som hon tog, och Josef ville lämna henne då han inte trodde på henne. Men Maria litade på Gud, litade på Hans plan.

Ett barn som kommit till genom våldtäkt har precis samma människovärde som du och jag.

Vad säger Katolska Kyrkan?

EXKOMMUNIKATION VID ABORT

Att delta i en abort är en svår synd. Man vänder Gud ryggen genom själva handlingen och befinner sig därmed utanför nådens tillstånd. Den som ångrar sig måste gå till bikt och då blir den svåra synden förlåten och livet kan börja om på nytt.

Abort, medför också automatisk exkommunikation (tydlig markering av att man verkligen genom den svåra synden är utesluten från sakramenten samt kyrkans fulla gemenskap.) - förutsatt att de medverkande känner till att den svåra synden verkligen medför exkommunikation. Syftet är att visa syndaren tillbaka till den rätta vägen.

I många stift kan bara biskopen avlösa från aborter. Men i vårt stift (gäller hela Sverige) får varje präst göra det. I och med avlösningen är också exkommunikationen upphävd.

f.Morgan

*Kolla även i Katolska Kyrkans
Katekes 2270-2275*

Är jag en god katolik?

Hej,
Jag åkte inte på VUDen för att det kändes inte speciellt lockande. Under tiden var jag kvar i stan, hängde med mina kompisar, festade en del (både rökte och drack) i stadens parker och levde allmänt slapt och "okatolskt". Jag gick på mässa kanske en gång och då satt jag bara och väntade på att det skulle ta slut. Sista veckan på lovet blev jag tillsammans med en kille och han frågar mig när vi ska ha sex och driver med min tro. Det känns som om han har rätt, jag är ju ingen bra katolik... En av mina kompisar kom just tillbaka från Madrid och berättar om hur underbart det va, gemenskapen, bönerna ja allt! Att Gud älskar mig och att jag ska be när det känns tungt, men jag kan inte. Känns ändå inte som om han lyssnar. Det är något som inte stämmer med mitt liv, vad ska jag göra?

Klara 16 år

Hej Klara!

Grattis till att du upptäckt att ditt recept på livet inte funkar. Och det har du kommit på i god tid. **Det blir ju faktiskt bara trassel och skit när man inte lever som Jesus vill.** Nu vet du det. Du kan känna dig lycklig över att du ser det så tydligt och så snabbt.

Och nu måste du börja agera. Ta kontakt med någon präst. Hittar du ingen, så ring mig. Och sök dig till en katolsk ungdomsgrupp. Börja på direkten att be både morgon och kväll - kort och fumligt men i alla fall. Och låt inte en enda söndag passera utan mässa!

Och sen du gjort din bikt kan du börja gå till kommunionen igen.

Vilket härligt leva det liv man innerst inne vill leva! Sätt i gång!

Din fader Morgan

Ja, jag säger inget om pojkvännen. Han ryker ju ändå vid första bikten - om han inte hänger med till Jesus.

Fader Morgan är stifts ungdomspräst med 12 årig erfarenhet från skola.

Favorithelgonen är Heliga Birgitta och Helige Josémaria. På fritiden läser han deckare typ P.D.Jame och Maria Lang

Unga som ber rosenkransen

Bild: Jacob Andersson

Sucken kommer att uppmärksamma unga som ber rosenkransen och i varje nummer får vi träffa en ung SUKare som kortfattat berättar om denna underbara bön.

”Det är en väldigt stark bön som ständigt fascinerar.

TIPS TIPS TIPS TIPS TIPS

För den stressade

Be medan du går. Be en dekad när du är på väg, till skolan, bion, på fest.

För den som söker gemenskap

Be med en kompis under fiket eller starta en rosenkransgrupp.

För den som tycker om stillhet

Sök upp ett lugnt ställe där du kan vara för dig själv, gå till kyrkan då det inte är någon mässa, till skogen eller passa på att sitta på balkongen eller hemma i köket då du är hemma själv.

För den som gillar att ligga och dra sig i sängen

Be innan du stiger upp.

För den organiserade

Sätt upp en tid i din kalender för bön.

För den sportiga

Be under träningen! Beroende på vad du tränar såklart, annars kan du be innan (när du byter om) eller efter.

Patrik Heikkilä

25 år, från Göteborg

Hur ofta ber du rosenkransen?

Allt för sällan egentligen. Men som sämst blir det väl en gång i veckan.

Var ber du?

Hemma, på spårvagnen, på bussen, i kyrkan och lite överallt där det faller mig in.

Hur väljer du dina mysterier?

Det som för dagen gäller.

Vad ber du om just nu?

För döda vänners och släktingars själar, för svältoffren i Afrikas horn, för en blomstrande ungdomsverksamhet inom kyrkan, för Paven och biskop Anders.

Har du knep för att inte distraheras?

Nja, brukar blunda om det är ett knep. Annars så är det ju bara att börja om igen.

Varför ber du kransen?

Det är en väldigt stark bön som ständigt fascinerar.

Text: Sara Zielinska

Posttidning B

Avsändare:

SUK

BOX 4007

102 61 Stockholm

*Stöd Sucken
och Sucke-
ten med din
förbön!*

Den 10 augusti 2011 i s:t Eriks domkyrka i Stockholm vigdes tidningarna under Den Gudomliga Barmhär-
tighetens beskydd.

Stöd oss genom att be Barmhär-
tighetens Rosenkran-
sen alla dagar kl.15, men speciellt på fredagar.

